

HORIZONTE

Jasmine Flowers

*“E o Señor conducirache constantemente
e fartará a túa gorxa nas sequidades,
fortalecerá os teus ósos e serás
coma un horto ben regado.
Si, como un manancial de
augas que non deixan
de manar.”*

— Isaías 58:11

I

Podo escoitar as voces mentres se mesturan
no vento: soprando polos meus oídos
ao meu corazón, enchendo os meus pulmóns ata que eles
case rebentar. Arrancado das costuras.

Cantabas para durmirme.
Soñaría coa túa voz, eses zumbidos
e palabras suaves soando nalgún lugar
no fondo de min. Non vas cantar
outra vez unha canción? Non te quedarás
comigo para un feitizo? Non o farás?

Cando volverás
ou cando vas? estou sentado
aquí esperando, e espero que o notedes
— eu — ou os espazos intermedios
a ausencia. Calquera das dúas está ben.
Non son esixente; Estou só.
Pero non vou pedir desculpas.

Envíame algo,
un pouco de maxia para enviarme.
Sen milagres: non os necesito.
Só un pouco de maxia para enviarme.
Ponme unha estrela ou dúas.
Chamei ao universo: Ti.

Non son diferente de ningún de vós
ou O Lugar ou mañá ou hoxe.
Onte foi diferente, pero eu nunca
preguntou por que. Quen me podería culpar?

Axiña! Aínda queda moito camiño
a onde vou, máis tempo
que de onde estiven.
De que estou fuxindo?
De que estás fuxindo?

O solpor é o mellor momento
cambiar. Un día pode morrer
e unha noite pode vivir. En e
on. Todo será un borrón.

II

O talón da terra.
Un supervivente errante.
O Lugar. Repetición de capas
do tempo, sucidade, óso, vento, cinza,
lume, e choiva volven e ferven
arriba e morrer e dobrar e
suavizar. Xemidos arcaicos
dentro dunha sala de espera sen piso.

Debuxo liñas tortas neste lixo
co meu pé ás veces para practicar.
O lugar odia. Suspira e sopra
afastalos. Todos e todas.
Un borrador consciente. Iso faime
un lapis? É por iso que a miña vida se sente así
borroso? Gustaríame ser unha pluma estilográfica.

Pozos de salpicadura de fluído quente
da boca. Ondas frescas
de cicatrices escuras. Letras cursivas.
Linguaxe corporal lida no leito
baixo capas de neve. Deixa que fale,
chorar. Só entón calarase.

Estou agardando por O Suspiro Grande.
Ese último suspiro de esgotamento
de ira de misericordia dos pés doloridos
dun corazón roto. Cando A Gran
Liña desaparecerá. O gran suspiro -
O último alento. Cando poida estar
ido. voume ir. Virá?
Volverás para respirar de novo?

III

Os meus ollos son mañás brumosas
cheo de bágoas salgadas de auga doce
facendo correntes que fan
ríos que fan canóns
na miña cara marrón e poeirenta.

Mediodía alto e un alto, quente
mancha de ouro que quero tocar
coas miñas mans suadas. O meu sucio
garras rabuñando o chan
de arxila vermella sangue ou nos meus ollos
coas súas veas tintadas e vistas.

Si, todas as miñas covas, cantís, vales
e as montañas derrubáronse. Meu
as mans non poden suxeitalos. estou a dobrar
bordos dentados. Deberías axudarme
formar algo. Faino sen problemas
refinado. Unha gran vista. As persoas farano
ven facer fotos e despois marcha.

Os meus bos zapatos de domingo desapareceron
malo. Levo zapatos suaves para camiñar
ese murmurio ao chan da noite.
Doce fala, busca única.
Camiño por riba, por debaixo e por riba
O Lugar en silencio. É poderoso.
Santo e demoníaco. É coma ti?

IV

A corda fluída era feble,
que me ensinou moito.
O equilibrio é unha liña fráxil,
e non me importa.
Nunca me importou,
e así nos gusta.

Encántame o son dos meus ósos
bater contra o chan, o son
de madeira rachando no lume.
Axuda a manter o meu corpo quente.

Podo saborear o ferro. Sempre gusto
ferro. O ferro na sucidade e
o ferro dentro das miñas veas mestúrase
dentro da miña boca. Beizos rachados
- A codia terrestre. fun indo
a través dun borrador e non pode cuspir.

A area é granosa: pequenas pedras,
cunchas e ósos. Isto é o inferno ou
paraíso? Praia ou deserto? Un
area ou outro? Hai mesmo
unha diferenza? Terei auga salgada
ou sen choiva. Sei que haberá
fronteiras e encantamentos.

V

Enviaches a brisa
co seu agudo abrazo?
Pitou unha melodía
ou perder o alento?

A suor sen estación conxélase
e derrete na miña fronte.
Isto é O Suspiro Grande?
Podo sufocarme agora?
Isto é un afogamento?
Non importa.

Esta fonte da xuventude
é un tubo con fugas, un contaminante.
Onde está a auga nestes
días envelenados? Hai un gusto
doutra cousa nos meus beizos.

Unha pinga de orballo dalgún abismo.

Déixame lavarte
e limpa o tempo.
Iso di a auga
á pedra coa súa
lingua esvaradía e mollada.

Esculpe un anaco de min.
Móstrame no atlas.
Escríbeme á eternidade.
O límite da mancha de tinta.
Tipografía xeográfica.

VI

Un pouco de maxia para enviar
eu en. Déixame moldealo
nas miñas mans. Formas de arxila
obras mestras: paisaxes
e macetas de cerámica para soste-
r ríos. O Lugar máis
ou menos me fixo. De novo.

Un gran arquitecto e
unha protexida pretenciosa
tomando o sol no solpor
horas. O amencer
dunha revelación escura.
A lembranza de
marabilla, atopado e perdido.

Sempre chega o solpor
a tempo. Sempre. Vou cantar
os meus ola e adeus entón.
Reunímonos a medio camiño
Ceo e Terra. Ti e mais eu.

Os horizontes son os meus espellismos:

puntos de fuga. Os meus ollos
están contigo - sempre. Todos
será borroso entre nós.

SUSPIRO